

TONI COPPERS

DE
VLEERMUIS
MOORDEN

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Voor mijn vrouw Annick.

‘For there is nothing either good or bad,
but thinking makes it so.’

— William Shakespeare
Hamlet, Act II Scene II

Een uur eerder, zo rond tien uur 's avonds, was de mist komen opzetten. Hij kronkelde traag en stil als een wurgslang rond het grote landhuis, bereikte de oude schuur en de bijgebouwen en verborg de stammen van de eiken en de beuken in het ijskoude park. Langzaam zweefde hij naar boven en vulde de hemel, zodat de maan een vaalgele vlek werd tussen de uitgestrekte takken.

In het landhuis zat een lichtjes gezette man van eind veertig achterovergeleund op de zitbank, met zijn broek op zijn enkels. Aan de middelvinger van zijn rechterhand blonk een grote zegelring. Een wandelstok met vergulde knop lag tegen een van de kussens.

De woonkamer was sober ingericht, maar de voorwerpen die er stonden waren smaakvol en duur, van de crèmekleurige zitbank en de originele chesterfield bij de boekenkast tot de flinterdunne en extragrote breedbeeld-tv waarop sopraan Maria Callas schitterde in *Tosca* van Puccini. Het was een van zijn lievelingsopera's.

Voor hem zat een prostituee van enige standing op haar knieën.

Het volume van de dvd stond hard, en terwijl de jonge vrouw met professioneel enthousiasme deed waarvoor ze betaald werd, galmde de stem van La Callas als de onfortuinlijke Floria Tosca door de kamer, terwijl ze vertwijfeld uitriep hoe wreed en onrechtvaardig haar lot wel was.

Een goeie dertig kilometer verder, in Antwerpen, reed een oud Mercedes Sprinter-busje over de Amerikalei in de richting van het centrum.

Ook hier hing mist tussen de dunne bomen die de weg omzoomden, maar het zicht was goed en er was weinig verkeer, alsof de koude alleen de moedigste inwoners uit hun warme huizen had kunnen lokken.

Het busje had een kwartier eerder zes Britse reisagenten opgepikt op de Antwerpse luchthaven en bracht hen naar hun hotel in de binnenstad. Op uitnodiging van de plaatselijke dienst voor toerisme zouden ze drie dagen blijven, waarbij men hoopte dat ze bij thuiskomst drommen Britse vakantiegangers naar Antwerpen zouden sturen.

Het gezelschap bestond uit vier mannen en twee vrouwen. Ze keken uit het raam, zaten wat te suffen of onderhielden elkaar met smalltalk, terwijl de chauffeur met redelijk hoge snelheid door de stad reed. Een van de passagiers, een zwaarlijvige vijftiger die duidelijk last had van een hoge bloeddruk en wiens gelaat bezaaid was met gesprongen adertjes, vertelde aan de man naast hem dat hij al vaker in Antwerpen was geweest, de laatste keer een jaar of tien geleden. De stad was enorm veranderd, zuchtte hij. Het was de derde keer dat hij die opmerking maakte.

Een van de twee vrouwen was bij vertrek naast de chauffeur ingestapt en probeerde tijdens de rit naar het centrum meermaals een gesprek met hem aan te knopen, maar de man knikte alleen maar, en niet eens zo vriendelijk, zodat de jonge vrouw het uiteindelijk opgaf.

In het landhuis deed de prostituee te zeer haar best.

Maria Callas zong zich stilaan naar het einde van de aria 'Vissi d'arte' en vroeg zich als Flavia Tosca vertwijfeld af waarom de Heer haar, die zo godvruchtig was en altijd klaarstond om anderen te helpen, verlaten had.

De man greep met een hand naar de haren van de prostituee en hield haar hoofd stil.

'Nog niet, verdomme. Traag, nu. Zachtjes.'

Hij liet de hand met de zegelring op haar hoofd rusten en bepaalde het tempo.

Toen de sopraan de finale zong van de aria – *In dit uur van verdriet, waarom, waarom toch, Heer, waarom straft U mij zo?* – liet de man haar hoofd los, leunde achterover en kwam zacht kreunend klaar.

Op hetzelfde ogenblik bereikte het busje de kruising van de Frankrijklei met de Van Eycklei, draaide opeens scherp naar rechts en boorde zich met een afschuwelijk gekrijs van metaal en glas in de gevel van de Deutsche Bank.

Tot twee keer toe was Liese Meerhout half wakker geworden door brandweerwagens die met gillende sirenes door haar straat reden, maar telkens was ze weer ingeslapen, alsof haar onderbewustzijn haar vertelde dat ze veilig was en dat het onheil daarbuiten niets met haar te maken had. Toen de wekker haar dan uiteindelijk toch uit haar warme cocon kreeg en ze rillend naast haar bed stond, was het 7 uur 30. Er stonden ijsbloemen op het raam.

Liese had niet erg veel rituelen in haar leven, maar haar ochtenden verliepen bijna zonder uitzondering volgens hetzelfde patroon: nog voor ze ging douchen of haar kleren uitzocht, slofte ze naar de kleine keuken van haar flat om de eerste en sterkste kop koffie van de dag te zetten met de Italiaanse cafetière die speciaal daarvoor een permanente plaats op het aanrecht had. Ze klikte werktuiglijk de radio aan terwijl ze water in het reservoir liet lopen en viel midden in het ochtendjournaal.

De journalist voerde blijkbaar een rechtstreeks gesprek met een van zijn vrouwelijke collega's ter plaatse. 'Het is in ieder geval zo, dat de onmiddellijke omgeving rond de Frankrijklei en de Van Eycklei is afgezet voor alle verkeer,' zei de vrouw, 'en dat zal nog wel een tijdje zo blijven.' 'Dank je, Liesbeth,' zei de journalist in de studio, 'heb je ondertussen al meer

nieuws over de slachtoffers?’ ‘Nee,’ antwoordde zijn collega, ‘het parket heeft ons bevestigd dat er vijf dodelijke slachtoffers zijn, de chauffeur en vier inzittenden van het busje, maar of er in het gebouw waarin de bank gevestigd is ook gewonden of doden zijn gevallen, daarover wilde het parket vooralsnog niets kwijt.’

Nog voor ze de laatste zin helemaal had gehoord, was Liese al naar de slaapkamer gerend om haar telefoon te zoeken die, zoals meestal, ergens naast haar bed lag. Er stond geen enkel bericht op het display en er waren geen gemiste oproepen, wat betekende dat het niet om een zaak voor haar team ging. Als commissaris bij de Cel Aggressie – of ‘de Moord’, zoals haar dienst meestal werd genoemd – zou men haar in elk geval opgebeld hebben als er ergens een moordaanslag was gepleegd, zelfs al was de zaak aan een collega van haar toegewezen. En vijf doden, dat was nu niet bepaald alledaagse kost, ook niet in Antwerpen.

Weer in de keuken nam ze de pruttelende cafetière van het fornuis en drukte op een toets van haar gsm.

‘Meldkamer!’ riep een nerveuze stem.

‘Dag Steven,’ zei Liese. Ze had hoofdinspecteur Hesseleers herkend, een oudere en meestal heel rustige collega bij Mensenhandel die vaak de meldkamer van de federale politie bemande. Ze hoorde ook het gerinkel van meerdere telefoontoestellen en de stemmen van andere collega’s.

‘Liese Meerhout. Wat is er gebeurd?’

‘Het is hier een heksenketel, commissaris.’

‘Vertel.’

‘Vannacht heeft een busje met zes buitenlanders erin de gevel van de Deutsche Bank op de Frankrijklei geramd. Vijf doden, voor zover we nu al weten.’

‘Een aanslag?’

‘Mogelijk,’ zei Hesseleers. ‘Het gaat om mensen met de Britse nationaliteit, maar meer weten we nog niet. Het busje is bijna volledig uitgebrand, het is daar blijkbaar één grote ravage.’

‘Dank je, Steven,’ zei Liese, ‘ik houd je niet langer op.’

‘De groeten,’ zei Hesseleers en hing op.

Terwijl ze haar koffie dronk, keek Liese uit het raam aan de straatkant van haar flat. Ook dat was een ochtendritueel, al had ze er veel minder plezier in dan anders. Het nieuws dat ze net gehoord had, maalde door haar hoofd, maar dat was niet de enige reden. Sinds kort waren er in de dierentuin ingrijpende verbouwingen begonnen, die ervoor moesten zorgen dat de dieren meer ruimte kregen. Een van de gevolgen van die uitbreiding was dat er op de hoek met de Provinciestraat, zowat recht tegenover Lieses woning, een muur van tien meter hoog werd opgetrokken die haar alle inkijk in de dierentuin zou ontnemen. De nadelen van haar flat waren talrijk, maar ze hadden voor haar nooit opgewogen tegen het uitzicht waarvan ze vanaf dag één had genoten: de dieren zien rondstruinen in de buurt van de Egyptische Tempel. Op een zomeravond een glas drinken op haar piepkleine terras en een leeuw of een aap horen brullen, zomaar, midden in de stad: het maakte veel goed, en niet alleen wat de flat betrof. Als ze laat naar huis kwam na een pokkendag waarin mensen er weer eens in geslaagd waren om elkaar zo veel mogelijk ellende aan te doen,